

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΝΑΣΤΟΥ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 35828/02)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

30 Μαρτίου 2006

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση Νάστου κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα με την ακόλουθη σύνθεση:

Κυρία F. TULKENS, *πρόεδρο,*

Κύριο Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

Κυρία Ν. ΒΑΪΙΚ,

Κυρία Ε. ΣΤΕΙΝΕΡ,

Κύριο Κ. HAJIYEV,
Κύριο D. SPIELMANN,
Κύριο S.E. JEBENS, *δικαστές,*
και τον κύριο S. QUESADA, *αναπληρωτή γραμματέα τμήματος.*
Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 9 Μαρτίου 2006,
Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία
αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 35828/02) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, ένας υπήκοος της οποίας, ο κύριος Κωνσταντίνος Νάστος («ο προσφεύγων»), προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 23 Σεπτεμβρίου 2002 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον κύριο Ι. Σταμούλη, δικηγόρο του Δικηγορικού Συλλόγου της Αθήνας. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Σ. Σπυρόπουλο, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κυρία Ζ. Χατζηπαύλου, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Ο προσφεύγων παραπονείται, ειδικότερα, για την διάρκεια της ποινικής διαδικασίας που ανοίχθηκε εις βάρος του και την άρνηση του Κακουργοδικείου Αθηνών να του επιδικάσει, μετά την αθώωσή του, αποζημίωση για την προσωρινή κράτησή του.

4. Η προσφυγή ανατέθηκε στο πρώτο τμήμα του Δικαστηρίου (άρθρο 52 § 1 του κανονισμού). Μέσα σε αυτό, το συμβούλιο που ανέλαβε να εξετάσει την υπόθεση (άρθρο 27 § 1 της Σύμβασης) συστάθηκε σύμφωνα με το άρθρο 26 § 1 του κανονισμού.

5. Με απόφαση της 27 Ιανουαρίου 2005, το Δικαστήριο κήρυξε την προσφυγή εν μέρει παραδεκτή.

6. Τόσο ο προσφεύγων όσο και η Κυβέρνηση κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις επί της ουσίας της υπόθεσης (άρθρο 59 § 1 του κανονισμού).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

7. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1949 και κατοικεί στην Αθήνα.

A. Η διαδικασία ενώπιον των δικαστικών συμβουλίων

8. Μετά από μία μήνυση που κατατέθηκε από έναν αλβανό επιχειρηματία στις 18 Μαρτίου 1993, ο προσφεύγων κατηγορήθηκε για απάτη, σε μία ημερομηνία που δεν προσδιορίζεται. Στις 22 Ιουνίου 1993, ο ανακριτής του Πλημμελειοδικείου Αθηνών διέταξε την προσωρινή κράτησή του (ένταλμα σύλληψης αριθ. 37/1993).

9. Στις 26 Ιουνίου 1993, ο προσφεύγων προσέφυγε κατά του πιο πάνω αναφερόμενου εντάλματος σύλληψης. Στις 19 Ιουλίου 1993, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Αθηνών δέχθηκε την πρόταση του Εισαγγελέως και απέρριψε την προσφυγή (βούλευμα αριθ. 3054/1993).

10. Στις 9 Σεπτεμβρίου 1993, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών παρέπεμψε τον προσφεύγοντα ενώπιον του Κακουργοδικείου. Εξάλλου, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών αποφάσισε την συνέχιση της προσωρινής κράτησής του (βούλευμα αριθ. 3564/1993).

11. Στις 21 Σεπτεμβρίου και στις 15 Οκτωβρίου 1993 αντίστοιχα, ο προσφεύγων άσκησε έφεση κατά του παραπεμπτικού βουλεύματος και ζήτησε την αποφυλάκισή του με περιοριστικούς όρους.

12. Στις 23 Νοεμβρίου 1993, το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών δέχθηκε την πρόταση του Εισαγγελέως, επικύρωσε την παραπομπή του τελευταίου σε δίκη και αποφάσισε την συνέχιση της προσωρινής κράτησης, προκειμένου να προληφθούν νέες εγκληματικές πράξεις και

να εξασφαλιστεί η παράστασή του ενώπιον της δικαιοσύνης (απόφαση αριθ. 2917/1993).

B. Η διαδικασία της απόφασης

13. Η ακροαματική διαδικασία ενώπιον του Κακουργοδικείου Αθηνών ορίστηκε για τις 28 Νοεμβρίου 1994 και στη συνέχεια αναβλήθηκε πολλές φορές.

14. Στις 21 Δεκεμβρίου 1994, ο προσφεύγων αποφυλακίστηκε με περιοριστικούς όρους.

15. Στις 16 Νοεμβρίου 2001, το Κακουργοδικείο Αθηνών έκρινε τον προσφεύγοντα αθώο διότι είχε αμφιβολίες ως προς την ενοχή του. Εξάλλου, το δικαστήριο εξέτασε αυτεπαγγέλτως το τυχόν δικαίωμα αποζημίωσης του τελευταίου για την προσωρινή κράτησή του. Έκρινε ότι δεν συνέτρεχε λόγος αποζημίωσης, χωρίς πάντως να αιτιολογήσει την απόφασή του. Η απόφαση αυτή καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε στις 22 Μαρτίου 2002.

II. ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

16. Οι εφαρμοστέες διατάξεις του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας έχουν ως εξής:

Άρθρο 533 § 1

«Έχουν δικαίωμα να ζητήσουν από το Δημόσιο αποζημίωση: (α) οι προσωρινά κρατηθέντες που αθωώθηκαν (...)»

Άρθρο 536

«1. Σχετικά με την υποχρέωση του δημοσίου για αποζημίωση αποφαινεται το δικαστήριο που εξέδωσε την απόφαση για την υπόθεση, με ιδιαίτερη ταυτόχρονη απόφαση, ύστερα από προφορική ή γραπτή αίτηση εκείνου που αθωώθηκε και αφού προηγουμένως ο αιτών και ο εισαγγελέας ακουσθούν.

2. Σε περίπτωση που γίνει δεκτή η αίτηση εκείνου που αθωώθηκε, του επιδικάζεται κατ'αποκοπή ημερήσια αποζημίωση συνολικά για τεκμαρτή περιουσιακή ζημία και για ηθική βλάβη, η οποία δεν μπορεί να είναι κατώτερη των οκτώ ευρώ και ογδόντα λεπτών (8,80) ούτε ανώτερη των είκοσι εννέα ευρώ και τριάντα λεπτών (29,30) την ημέρα και της οποίας το ύψος προσδιορίζεται αφού ληφθεί υπόψη και η οικονομική και οικογενειακή κατάσταση του δικαιούχου (...)»

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

Ι. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΣΕ Ο,ΤΙ ΑΦΟΡΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

17. Ο προσφεύγων παραπονεείται για την διάρκεια της ποινικής διαδικασίας που ανοίχθηκε σε βάρος του. Επικαλείται το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, του οποίου τα εφαρμοστέα αποσπάσματα έχουν ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δίκαιως (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως.»

Α. Περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη

18. Η επίδικη διαδικασία άρχισε το αργότερο στις 22 Ιουνίου 1993, ημερομηνία κατά την οποία ο προσφεύγων τέθηκε σε προσωρινή κράτηση, και περατώθηκε στις 16 Νοεμβρίου 2001, ημερομηνία κατά την οποία ο προσφεύγων αθωώθηκε από το Κακουργοδικείο Αθηνών.

Διήρκεσε επομένως οκτώ χρόνια, τέσσερις μήνες και είκοσι τέσσερις ημέρες για ένα βαθμό δικαιοδοσίας.

B. Εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας

19. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας δεν ήταν υπερβολική.

20. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς των προσφευγόντων και εκείνης των αρμοδίων αρχών (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Pélissier et Sassi κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 25444/94, § 67, CEDH 1999-II).

21. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε την πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Pélissier et Sassi*).

22. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του πάνω στο ζήτημα αυτό, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, εν προκειμένω, η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

23. Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 όσον αφορά την διάρκεια της διαδικασίας.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΣΕ Ο,ΤΙ ΑΦΟΡΑ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

24. Ο προσφεύγων παραπονείται υπό το πρίσμα του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης ότι το Κακουργοδικείο ουδόλως αιτιολόγησε την απόφασή του να μην του καταβάλει αποζημίωση για την προσωρινή κράτησή του.

25. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι η απόφαση της μη αποζημίωσης του προσφεύγοντος δεν έπασχε από έλλειψη αιτιολογίας.

26. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με την πάγια νομολογία του που αντανakλά μία αρχή σχετική με την καλή απονομή της δικαιοσύνης, οι δικαστικές αποφάσεις πρέπει να εκθέτουν με επάρκεια τους λόγους πάνω στους οποίους στηρίζονται. Η έκταση της υποχρέωσης αυτής μπορεί να ποικίλλει ανάλογα με την φύση της απόφασης και πρέπει να αναλύεται υπό το φως των συνθηκών της κάθε υπόθεσης (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Ruiz Torija κατά Ισπανίας*, απόφαση της 9 Δεκεμβρίου 1994, série A no, 303-A, σελ. 12, § 29).

27. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο σημειώνει ότι το Κακουργοδικείο εκτίμησε ότι δεν υφίστατο λόγος αποζημίωσης του προσφεύγοντος για την προσωρινή κράτησή του, χωρίς να παρέχει άλλη αιτιολογία. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει στο σημείο αυτό ότι έχει ήδη επιβάλει κυρώσεις κατά της πρακτικής των ελληνικών δικαστηρίων να απορρίπτουν χωρίς επαρκή αιτιολογία αγωγές αποζημίωσης προσώπων που κρατήθηκαν προσωρινά και στη συνέχεια αθωώθηκαν (βλέπε, *Γεωργιάδης κατά Ελλάδας*, απόφαση της 29 Μαΐου 1997, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-III, σελ. 960, §§ 42-43, και, τελευταία, *Δημητρέλλος κατά Ελλάδας*, αριθ. 75483/01, § 17, 7 Απριλίου 2005).

28. Ενόψει των προηγούμενων, το Δικαστήριο συμπεραίνει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης σε ό,τι αφορά το δίκαιο της διαδικασίας.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

29. Σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

30. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η παράνομη προσωρινή κράτησή του τον οδήγησε σε «ολοκληρωτική καταστροφή». Η επιχείρησή του τέθηκε υπό εκκαθάριση, ενώ η σύζυγος και ο γιος του αναγκάστηκαν να δανειστούν χρήματα από άλλα μέλη της οικογένειας για να μπορέσουν να επιβιώσουν. Επικαλούμενος το άρθρο 536 § 2 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας (βλέπε παράγραφο 16 πιο πάνω), ο προσφεύγων ζητεί 15.863 ευρώ ως αποζημίωση που έπρεπε να έχει εισπράξει για την προσωρινή κράτησή του. Το ποσό αυτό προκύπτει από τον πολλαπλασιασμό των ημερών κράτησής του (547 ημέρες) με το ανώτερο ποσό που προβλέπει ως ημερήσια αποζημίωση η εν λόγω διάταξη (29 ευρώ). Ζητεί επιπλέον 5.000 ευρώ για ηθική βλάβη. Ο προσφεύγων ζητεί τα ίδια ποσά για την σύζυγο και τον γιο του, με τους οποίους είχε αρχικά προσφύγει ενώπιον του Δικαστηρίου.

31. Η Κυβέρνηση υπενθυμίζει ότι, στην απόφασή του επί του παραδεκτού, το Δικαστήριο είχε κηρύξει απαράδεκτη την προσφυγή στο μέτρο που είχε εισαχθεί από την σύζυγο και τον γιο του προσφεύγοντος. Δεν θα μπορούσαν επομένως να διεκδικήσουν οποιαδήποτε αποζημίωση. Θεωρεί επιπλέον ότι δεν υπάρχει καμία αιτιώδης συνάφεια μεταξύ των επικαλούμενων παραβιάσεων της Σύμβασης και της υλικής ζημίας που φέρονται να υπέστησαν. Εκτιμά ότι η διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής μία επαρκή δίκαιη ικανοποίηση για ηθική βλάβη. Εναλλακτικά, εκτιμά ότι το

επιδικαστέο για την αιτία αυτή ποσό δεν θα μπορούσε να υπερβεί τα 2.000 ευρώ.

32. Το Δικαστήριο συντάσσεται προς την άποψη της Κυβέρνησης ότι, λαμβανομένης υπόψη της απόφασής του να κηρύξει απαράδεκτη την προσφυγή στο μέτρο που είχε εισαχθεί από την σύζυγο και τον γιο του προσφεύγοντος (βλέπε *Νάστος και λοιποί κατά Ελλάδας* (déc.), αριθ. 35828/02, 27 Ιανουαρίου 2005), μόνο ο τελευταίος μπορεί εν προκειμένω να διεκδικήσει μία δίκαιη ικανοποίηση. Σημειώνει ότι η μοναδική βάση που μπορεί να ληφθεί υπόψη για την χορήγηση μιας δίκαιης ικανοποίησης έγκειται στο γεγονός ότι ο προσφεύγων δεν μπόρεσε να απολαύσει ενώπιον του Κακουργοδικείου των εγγυήσεων του άρθρου 6 της Σύμβασης. Ειδικότερα, το Δικαστήριο κατέληξε εν προκειμένω σε μία διπλή παραβίαση της διάταξης αυτής, όσον αφορά αφενός, την διάρκεια της διαδικασίας και αφετέρου, το γεγονός ότι η άρνηση επιδίκασης στον προσφεύγοντα μιας αποζημίωσης για την κράτησή του δεν ήταν αιτιολογημένη. Δεν θα μπορούσε βεβαίως να εικάσει την έκβαση της δίκης στην αντίθετη περίπτωση, αλλά δεν θεωρεί παράλογο να κρίνει ότι ο ενδιαφερόμενος υπέστη μία απώλεια πραγματικών πιθανοτήτων (*mutatis mutandis*, η πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Pelissier et Sassi κατά Γαλλίας*, § 80). Σε αυτό προστίθεται μία ηθική βλάβη την οποία δεν επαρκεί να αποκαταστήσει η διαπίστωση της παραβίασης της Σύμβασης που υπάρχει στην παρούσα απόφαση (η πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Δημητρέλλος κατά Ελλάδας*, § 20). Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, σύμφωνα με τις επιταγές του άρθρου 41, το Δικαστήριο επιδικάζει στον προσφεύγοντα το ποσό των 20.000 ευρώ, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο.

Β. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

33. Ο προσφεύγων ζητεί 3.815 ευρώ για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Προσκομίζει τιμολόγιο στο όνομα του δικηγόρου του για τη

συζήτηση ενώπιον του Κακουργοδικείου, συνολικού ποσού 880,41 ευρώ. Ο προσφεύγων ζητεί επιπλέον 4.000 ευρώ για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη ενώπιον του Δικαστηρίου. Προσκομίζει τιμολόγιο του δικηγόρου του στο οποίο αναγράφεται το ίδιο ποσό.

34. Η Κυβέρνηση θεωρεί το αίτημα αυτό υπερβολικό. Υποστηρίζει ότι το ποσό που θα επιστραφεί στον προσφεύγοντα για τα έξοδά του δεν μπορεί να υπερβεί τα 1.000 ευρώ.

35. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας και της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI).

36. Σε ό,τι αφορά τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ο προσφεύγων στην Ελλάδα, το Δικαστήριο σημειώνει ότι αυτά δεν αναφέρονταν στην ουσία της διαφοράς, αλλά ήταν έξοδα στα οποία φυσιολογικά υποβάλλονται οι προσφεύγοντες μέσα στα πλαίσια της επίδικης διαδικασίας. Συντρέχει επομένως λόγος απόρριψης αυτού του τμήματος των αξιώσεων του προσφεύγοντος. Σε ό,τι αφορά τα έξοδα για τις ανάγκες της εκπροσώπησης του προσφευγόντος ενώπιόν του, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο να του επιδικάσει 1.500 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

37. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Αποφαίνεται ότι* υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης σε ό,τι αφορά την διάρκεια της διαδικασίας.

2. *Αποφαίνεται ότι* υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης σε ό,τι αφορά το δίκαιο της διαδικασίας.

3. *Αποφαίνεται ότι*

α) το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 20.000 (είκοσι χιλιάδες) ευρώ για υλική και ηθική βλάβη και 1.500 (χίλια πεντακόσια ευρώ) για έξοδα και δικαστική δαπάνη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο,

β) από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτό θα προσαυξηθούν με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 30 Μαρτίου 2006 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

Santiago QUESADA

Αναπληρωτής Γραμματέας

(υπογραφή)

Françoise TULKENS

Πρόεδρος